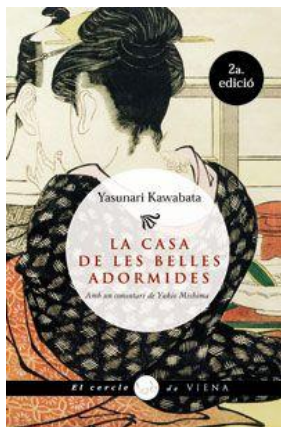

La casa de les belles adormides, Kawabata

Quan el plaer de la lectura i la descoberta ens du a tastar obres i autors nous en qualsevol racó a voltes ens pot esperar una sorpresa. En ocasions, la sorpresa és de caire negatiu i és preferible no fer-ne cap esment. En d'altres, menys habituals, no pot ésser més agradable i beneficiosa. Sobretot quan, pel motiu que sigui, coincidim amb un llibre especial, que et transmet unes sensacions diferents, inconegudes.

És el que m'ha succeït amb **La casa de les belles adormides**, (Nemureru bijo), de Yasunari Kawabata, publicat per Viena Edicions l'any 2007 en la seva col·lecció "El Cercle de Viena". Una obra d'un premi Nobel que desconeixia i que vaig trobar per casualitat vagant per la Biblioteca. El primer que em va atreure, cal que ho confessi d'entrada, fou la seva portada, un detall d'*Amants a l'habitació de dalt*, de l'excel·lent gravador japonès Kitagawa Utamaro

En fullejar-la i llegir, a l'atzar, algun dels seus paràgrafs em va captivar a l'instant. Un cop llegida, no m'atreveixo a considerar-la una obra mestra. Però si, sens dubte, una obra més que interessant. Una obra, per damunt de tot, especial i diferent: única. Una novel·la que no ens en recorda cap altra. I que, alhora, resultarà molt difícil d'oblidar, un cop enllestida. La seva història i algunes de les seves pàgines restaran llarg temps gravats en la nostra memòria.

Com que, segons el meu costum, no tinc intenció de revelar-ne l'argument, esmentaré tan sols que exposa i descriu les relacions entre la vellesa i la sexualitat; entre la mort i la vida. Una vellesa, decrepita i crepuscular, que anhela la proximitat de la joventut per a tractar de revitalitzar-se i de cercar un referent que atorgui un cert sentit a les romanalles agòniques de la vida. Una senectut decadent i desesperançada que sembla voler apurar fins el darrer glop el tast del calze de l'existència— d'una existència en evident regressió. Una senilitat —per a usar el mai tan escaient títol d'Italo Svevo— més degradant que no pas degradada.

La lectura de l'obra, escrita amb una prosa ràpida i precisa alhora, ens deixa un sabor agre dolç. Un sabor on es mescla, a parts iguals, la sordidesa, la voluptat i la voluntat de pervivència. Aquell sabor inclassificable i indefinible de la decadència. De la inevitable decadència final, definitiva, que es debat entre el que és, el que ha estat i el que voldria ésser.

D'aquella decadència que la majoria dels éssers humans ens neguem a assumir quan ens arriba. Una decrepitud que —com en el cas d'Eguchi, el protagonista de l'obra— només som capaços d'acceptar i veure reflectida en els altres i mai en nosaltres. Una decadència, cal remarcar-ho, no tan física o corporal com de caire moral o espiritual...

En essència, un llibre *especial i diferent*, la lectura del qual ens desvetllarà les emocions i els sentiments. Una obra crua i dura, més adreçada als instints i als sentits que no pas al seny o la raó. Que assoleix amb escreix amb l'objectiu que la literatura —i l'art en general— hauria de perseguir: provocar-nos una reacció, alegrar-nos, entristir-nos o sacsejar-nos, però mai deixar-nos indiferents. O el que és el mateix: commoure'ns i deixar-nos petja. Convertir-nos, poc o molt, en un xic diferents del que érem abans de submergir-nos en la seva lectura...

La casa de les belles adormides ho aconsegueix sobradament: ens pot enamorar o esgarrifar, fins i tot provocar-nos una certa repulsió, en funció de la nostra sensibilitat o el nostre tarannà, però no passarà desapercebuda. Ens afectarà pregonament, potser, perquè té la força i la capacitat inusual de fer aflorar el millor, però també el pitjor, de nosaltres mateixos. De recordar-nos que en la literatura —com en la vida...— no existeix ni pot existir el bé sense el mal, ni a la inversa.

Per acabar, em permeto transcriure un paràgraf que considero que sintetitza l'abast i el contingut de l'obra:

<<En aquesta casa venien ancians incapaços de tractar les dones com a dones, però dormir tranquil·lament al costat d'una noia com aquesta els era encara, sens dubte, un dels consols il·lusoris a la percaça de les joies d'una vida perduda: vet aquí el que Eguchi va entendre en la tercera visita a aquesta casa.>>

divendres, 5 de febrer del mxx

© Cesc Serrahima 2010
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

